

THE EYES

ARE THE BEST PART

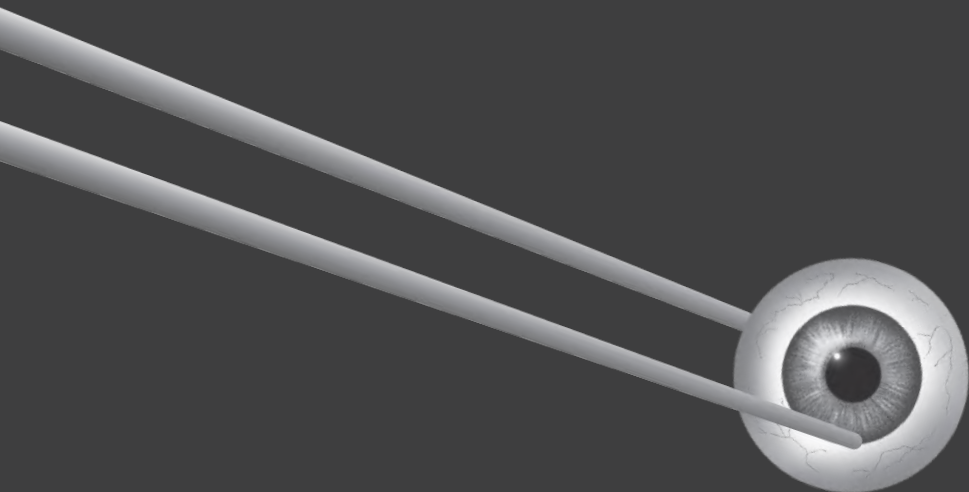
ถูกตาต้องตาย

คนโง่กับลูกตาสวยๆ
อยู่ด้วยกันได้ไม่นานหรอก

Monika Kim เขียน
นิตี ชนภัณฑารักษ์ แปล

THE EYES ARE THE BEST PART

ถูกตาต้องตาย

THE EYES ARE THE BEST PART

ถูกตาต้องตาย

The Eyes Are The Best Part ถูกตาต้องตาย • นิติ ชนภัณฑารักษ์ แปล

Copyright © Monika Kim 2024

Published by arrangement with United Talent Agency, LLC, through The Grayhawk Agency Ltd.

Thai Language Translation © 2026 by Matchon Publishing House

พิมพ์ครั้งแรก : เมษายน 2569

ราคา 440 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

คิม, โมนิกา.

The Eyes Are The Best Part ถูกตาต้องตาย.-- กรุงเทพฯ : มติชน, 2569.

320 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. นิติ ชนภัณฑารักษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.6

ISBN 978-974-02-2003-9

สำนักพิมพ์มิชัน | www.matchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประภาพร ประเสริฐโสภาก, ทัยชนก ชิวโมกข์

บรรณาธิการอาวุโส : สุภชัย สุชาติสุธาธรรม • บรรณาธิการบริหาร : ปิยวัฒน์ สีแดงสุก

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : พิรณัฐ เปี่ยมศักดิ์สันติ • บรรณาธิการต้นฉบับ : ณัฏฐณิชา ทนชัยขมภู

บรรณาธิการเล่ม : อรณลิน รมยานนท์ • พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทร์หอม

เจ้าหน้าที่ธุรกิจต่างประเทศและลิขสิทธิ์ : ชุติพิพา หล้าโลก • ศิลปกรรม-ออกแบบปก : จิรชยา แซ่ไฉ่

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ศศธร ณ ตะกั่วทุ่ง, สมิท ชินดำ,

ไบนีสา ศรีสิงห์, อรจิรา ว่องรัตนะไพศาล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

 matchonbook @matchonbook @MatchonBooks

 @matchonbook @matchonbooks matchonbook

ในกรณีที่มีข้อสงสัยหรือผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว
กรุณาติดต่อมาที่ email: matchonbook.sales@gmail.com หรือ inbox matchonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353

ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 email: print.matchon@gmail.com Matchon Premium Print

คำนำสำนักพิมพ์

บางที คำพูดที่ว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับโชคชะตาก็อาจเป็นความจริง บางทีปลายทางของชีวิตเราอาจถูกกำหนดไว้แล้ว และบางทีการตัดสินใจในชีวิตของเราก็อาจมีอำนาจเพียงแค่งำหนดว่าเราจะเดินไปถึงปลายทางนั้นช้าหรือเร็ว

ชีวิตวัยรุ่นของ “จีวอน” ไม่เหมือนเด็กสาวอเมริกันคนอื่นในวัยเดียวกัน ไม่ใช่เพราะเธอมีอ้อมมาและอัป้าเป็นคนเกาหลี แต่เป็นเพราะจีวอนมีสิ่งที่ต้องแบกรับ และมีคนสำคัญที่ต้องดูแล

การเกิดเป็นผู้หญิงเอเชียไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับเธอ จนกระทั่งมีใครบางคนเข้ามาทำให้มันกลายเป็นปัญหา และคนพวกนั้นคือผู้ชาย... ผู้ชายอเมริกันผิวขาวที่คิดว่าตนเองยิ่งใหญ่คับฟ้าเสียเหลือเกิน

เรื่องราวของจีวอนคือภาพสะท้อนของมนุษย์ที่โดนโครงสร้างสังคมบีบคั้นจนถึงขีดสุด จีวอนไม่เหลือที่พึ่ง ไม่มีใครคอยปกป้อง ตรงกันข้ามกลับเป็นเธอเองที่ต้องลุกขึ้นมาปกป้องครอบครัว ความกดดันและบีบคั้นยืดขยายกลายเป็นจิตใจที่บิดเบี้ยวและยุ่งเหยิง นำพาเรื่องราวชีวิตของเธอไปสู่แรงปรารถนาอันโหดเหี้ยมและรุนแรงในการจะหาทางโต้กลับ หาทาง*แก้แค้น* เราจะได้เห็นการเติบโตของจีวอนพร้อมๆ กับดำดิ่งไปสำรวจห้วงจิตที่แสนซับซ้อนท่ามกลางโลกอันวุ่นวาย ผ่านดวงตาและ*มืออาหารอันผิดมนุษย์*มนาของเด็ทสาวคนนี้ และร่วมกันหาคำตอบว่าแท้จริงแล้วสิ่งใดกันที่เป็นแรงขับให้เธอจมสู่ห้วงอนธการอย่างไม่อาจหวนคืน

มีคนเคยกล่าวว่า ดวงตาสีฟ้าคือ *ยีน* ที่ดีที่สุด
ซึ่งก็คงจะเป็นความจริง เพราะทุกครั้งที่จิวอนเห็นมัน เธอถึงได้
หิวเหลือเกิน...

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้แปล

ผมได้รู้จักกับคุณเคยครั้งแรกในงานแฟนมีตของวิดีโอเกมที่เพิ่งเปิดตัวใหม่เกมหนึ่ง ผมไม่คิดว่าตัวเองจะมีหน้าที่โดดเด่นพอจะดึงดูดใครให้เดินเข้ามาคุยด้วย ดังนั้นนี่คงจะเป็นเรื่องของพัลจามากกว่า โชคชะตาที่พาคนซึ่งมีความสนใจคล้ายกันมาเจอกัน หลังจากผมแนะนำตัวว่าเป็นนักแปลและชื่นชอบสื่อสยองขวัญ คุณเคยก็พูดกับผมสั้นๆ ว่า “มีนิยายระทึกขวัญเรื่องหนึ่งที่สำนักพิมพ์กำลังหาคนแปล คุณแก้ปสนใจไหมคะ”

ทุกวันนี้ เราพบอิทธิพลของวัฒนธรรมเกาหลีอยู่ในแทบทุกวงการ และเราก็สัมผัสได้ถึงความเป็นเอเชียที่สอดแทรกอยู่โดยไม่ต้องประกาศตัว ไม่ว่าจะเป็นนักแสดง เพลง K-Pop หรือซีรีส์ ความเป็นเอเชียในบริบทเหล่านี้ไม่ได้ถูกทำให้แปลกใหม่หรือโดดเด่น หากผสมกลมกลืนจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน รวากับว่าวัฒนธรรมร่วมสมัยไม่จำเป็นต้องเลือกข้างระหว่างตะวันออกหรือตะวันตกอีกต่อไป

แต่ที่น่าซนก็คือ แม้โลกจะก้าวไปไกลเพียงใด ก็ยังมีผู้คนบางกลุ่มที่ยึดติดกับทัศนคติเหยียดเพศและเหยียดเชื้อชาติแบบเดิมๆ รวากับยังหยุดอยู่กับอดีต และไม่อาจก้าวตามโลกที่เปลี่ยนไปได้

The Eyes Are The Best Part ถูกตาต้องตาย ไม่ได้เล่าเรื่องของหญิงเอเชียที่ถูกดูแคลนเพียงในมุมที่น่าสงสารหรืออยากให้ใครมาเห็นใจ หากแต่พาเราไปเห็นว่าพวกเขาตอบสนองต่อโลกเช่นนั้นอย่างไร ตัวละครไม่ได้ลุกขึ้นทวงแค้นแบบฮีโร่ ไม่ได้ยื่นตะโกนประกาศชัยชนะให้ใครเห็น แต่เลือกโอบรับสถานการณ์ และจัดการกับมันด้วยวิธีที่เสียบ เย็น และเฉียบคม เป็นวิธีที่ฝ่ายตรงข้ามอาจไม่เคยนึกถึง และอาจไม่มีวันเข้าใจ

ขอขอบคุณคุณเคย ณีฎฐณิชา ทนชัยชมภู บรรณาธิการสำนักพิมพ์ที่เดินเข้ามาทักทายและชักชวนให้ผมได้แปลหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณคุณอឹ้ม อรรณลิน รมยานนท์ บรรณาธิการเล่ม ที่ช่วยดูแลและขัดเกลาสำนวนแปลตามใจตัวเองของผมให้เข้าที่ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์มติชนที่มอบโอกาสให้นักแปลมือสมัครเล่นคนนี้ได้มีส่วนร่วมในผลงานดีๆ และขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนใจหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

ผมหวังว่าคุณจะรักจีวอนและจีฮยอน สองพี่น้องที่ต้องดิ้นรนเอาตัวรอดในโลกอันซับซ้อน และเรียนรู้ที่จะทำความเข้าใจผู้คนรอบตัวท่ามกลางบริบททางวัฒนธรรมที่ไม่ถนัดสำหรับใครก็ตาม โดยเฉพาะกับคนที่ยังเติบโตไม่ทันโลก

หวังว่าพวกเขาจะเข้าใจความเป็นจริงของโลกนี้มากขึ้น
เหมือนที่ผมเริ่มจะเข้าใจแล้วว่าลูกตาปลามันอร่อยยังไง

นิติ ชนภัณฑารักษ์

Trigger Warning

Cannibalism การกินเนื้อมนุษย์ /
Gore ฉากบรรยายความรุนแรงที่ประกอบด้วยเลือด
และการใช้ของมีคม

แม่ของฉันอาจจะอ่อนแอเกินไป
ส่วนน้องสาวฉันก็ยิ่งเด็กเกินไป
แต่ฉันไม่เด็กและไม่อ่อนแอ...

แต่ออกมาของมัน

1.

ออมมาบอกฉันว่าดวงตาเป็นส่วนที่อร่อยที่สุด

ฉันมองอมมาโน้มตัวอยู่เหนือโต๊ะกินข้าว ผมสีกัดขลับเหน็บเรียบร้อยอยู่ข้างใบหู นิ้วมือที่ตัดแต่งเล็บไว้อย่างเรียบร้อยขยับคล่องแคล่วอยู่เหนือปลาในจานตรงหน้า แม่ทำแบบนี้มาแล้วตั้งไม่รู้กี่ครั้ง จนหลับตาก็ น่าจะยังทำได้โดยไม่ผิดพลาด ชั้นแรกเธอจะแบ่งปลาออกเป็นสองซีกโดยใช้ตะเกียบโลหะแหวกจากด้านบนตรงที่หัวปลามาบรรจบกับครีบหลัง เผยให้เห็นก้างเล็กจิ๋วจนแทบมองไม่ออกเรียงกันเป็นระเบียบ เนื้อปลายังร้อนควันฉุย แต่ดูเหมือนแม่ของฉันจะไม่ได้ใส่ใจ ยังคงเลาะแฉงก้างปลาจนออกมาทั้งชิ้นได้สบายๆ จากนั้นก็วางไว้ข้างๆ ก่อนจะหันความสนใจกลับไปยังเนื้อปลาขานุ่มอีกครั้ง

เมื่อเสิร์ฟสิ้นกระบวนการ ปลาทั้งตัวก็ถูกแยกส่วนออกหมด ก้างถูกรวบรวมกองไว้เรียบร้อยบนกระดาษทิชชูข้างจาน ออมมาเงยขึ้นมองฉันกับจิชยอน รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้า เรารู้ว่าเธอกำลังจะพูดอะไร แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอดยุกยิกด้วยความรู้สึกอึดอัดไม่ได้

“ใครอยากได้ลูกตาบ้าง” ออมมาถามพลางชี้ไปที่จาน เจ้าปลาอ้าปากค้างจ้องเราด้วยแววตาไร้ชีวิต

จิชยอน น้องสาวของฉันอายุสิบห้าปี และเป็นคนกินยากที่สุดที่ฉันรู้จัก เธอกินมะเขือเทศโดยไม่ขย้อนกลับออกมาไม่ได้ เนื้อสัมผัสละๆ ของมันทำให้เธอคลื่นไส้ ทุกครั้งที่แม่พูดเรื่องลูกตาปลา จิชยอนจะหน้าซีดเหงื่อเม็ดเป้งซีมออกมาบนหน้าผาก

“ไม่มีทาง” น้องฉันส่ายหัว ผละออกห่างจากโต๊ะ “เอาหนูไปฆ่าดีกว่า”

ออมม่าไม่เอี๋หระกับปฏิกิริยาของจีฮยอน

“จีวอนล่ะ” แม่ถาม “ว่าไง ไม่อยากกินลูกตาหน้อยเหรอ”

ฉันชนลุก “ไม่ละคะ หนูขอผ่านเหมือนกัน”

“จันแม่เหมาหมด!” ออมม่าตอบเสียงใส คว่าตะเกียบโลหะข้างหนึ่ง ขึ้นไ่วระหว่างนิ้วแล้วจิ้มลงไปทีหัวปลา จีฮยอนที่อยู่ข้างๆ ฉันทำเสียงอะไร บางอย่างออกมาคล้ายๆ จะอุทานปนสำลัก ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าน้องกำลัง อ้าปากค้าง ฉันเองก็อ้าปากหวออยู่ในท่าเดียวกัน สีหน้าของเราสองคน เหมือนกันเป๊ะ

ไม่กี่วินาทีต่อมา ออมม่าก็ยกตะเกียบขึ้นมาคืบไว้เหนือหัว เพื่อให้ จีฮยอนกับฉันเห็นลูกกลมๆ เล็กจิ๋วสีขาวที่อยู่ระหว่างตะเกียบโลหะเรียวยาวสองข้าง เธอดูภาคภูมิใจ นัยน์ตาเป็นประกาย และก่อนที่เราจะทันได้ คัดค้าน เธอก็โยนเจ้าเม็ดกลมลูกนั้นหายวับเข้าไปในปาก

“อร่อยชะมัดเลย!” แม่ประกาศก้องพลางอ้าปากแลบลิ้นให้เราดู มองเห็นวัสตุคุดฟันสีเงินสะท้อนแสงแวววาว “เห็นไหม ออมม่าไม่ได้ โโกหกนะ พวกหนูนะพลาดของดีเข้าแล้ว”

อาหารมื้อนี้หมดรสชาติไปในพลัน จีฮยอนกับฉันเขี่ยจานไปเรื่อย พยายาม เลี่ยงไม่แตะต้องปลา มุ่งความสนใจไปกับการกินแต่ข้าวสวยและเครื่อง- เคียงอย่างอื่นแทน ฉันรู้ว่าปลานั้นตายไปนานแล้วก่อนที่แม่จะควักลูกตา มันออกจากเบ้า แต่ยังไงภาพที่เห็นนี้มันก็ชวนสยองเกินไปหน่อย

ก่อนที่ออมม่าจะเริ่มทำแบบนี้ ฉันไม่เคยรู้สึกแยกกับการกินปลาเลย ทุกครั้งที่เรามีเมนูปลาเป็นมือเย็น ฉันจะกินอย่างตะกละตะกลาม ดูดเนื้อ ออกจากก้างจนเกลี้ยง แต่ตอนนี้มองปลาที่ไรฉันกลับรู้สึกที่ตัวเองเป็นคน โหดร้าย มันเคยเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจ เคยมองเห็น เคยรู้สึก และมี

ความคิด มันอาจจะมีการครอบครัหรือแม่แต่เพื่อนๆ รออยู่ก็ได้

ออมม่าไม่ได้รับรู้ถึงอาการหมดความอยากอาหารของเราเลย ยังคงพูดเจื้อยไม่หยุด พลังคิบข้าวและปลาเข้าปากเรื่อยๆ ขนาดตอนเคี้ยว ก็ยังไม่ยอมหยุดพูด จนบางครั้งเศษเมล็ดข้าวที่เคี้ยวอยู่ก็ร่วงลงมานิดะ ที่เลวร้ายกว่านั้นคือ ตอนที่เธอหยิบเอาหนึ่งปลาที่ทอดจนเป็นสีน้ำตาลกรอบและชุ่มน้ำมันขึ้นมา ก่อนเอาเข้าปาก เคี้ยวเสียงดังกรุบๆ อยู่ระหว่างซีฟัน

“ก็เพราะพวกหนูยังเด็กอยู่ไง” แม่พูดพลางหัวเราะ “ตอนแม่ยังเด็กนะ แม่ก็เกลียดพวกหนังปลาหรือลูกตาปลาเหมือนกัน อาจเพราะโดนพ่อแม่บังคับให้กินละมั้ง เรายากจนมาก และพวกท่านก็ไม่อยากให้มีอะไรเหลือทิ้งไปเปล่าๆ ท่านบอกเสมอว่าการได้กินลูกตาถือเป็นเรื่องโชคดี ถึงอย่างนั้นแม่ก็ยังไมยอมกินหรอก เพิ่งมาเริ่มชอบก็ตอนโตแล้ว ตอนที่ย้ายมาแคลิฟอร์เนียแล้วได้เจอพ่อของพวกหนู—”

แล้วแม่ก็หยุดพูดเอาดื้อๆ พ่อไม่มีเสียงพูดเจื้อยของเธอ ความเงียบที่นำอึดอัดจนแทบทนไม่ไหวก็ปกคลุมไปทั่วโต๊ะอาหาร จิฮยอนกับฉันเหลือบมองกันและกันด้วยหางตา นี่เป็นครั้งแรกที่ออมม่าเอ่ยถึงพ่อของเรา นับตั้งแต่เขาออกจากบ้านไปอย่างกะทันหันเมื่อสองสัปดาห์ก่อน

ออมม่าบดผมม้าออกจากหน้าผาก มุมปากกระดกขึ้นเล็กน้อย กลายเป็นรอยยิ้มฝืนๆ เธอลุกขึ้น แก้อึครูดกับพื้นเสื่อน้ำมันดังเอี๊ยด “มีอันอร่อยมากเลยใช่ไหมล่ะ” เธอกล่าว “แม่อึจนท้องจะแตกแล้ว”

ฉันพยักหน้า พยายามไม่แสดงออกถึงความรู้สึกอะไร “อร่อยค่ะ”

แม่วางจานลงในอ่างแล้วเปิดก๊อกน้ำ จิฮยอนกับฉันนั่งฟังเสียงฟองน้ำล้างจานในมือของออมม่ากับเสียงน้ำกระทบกะละมัง แล้วเธอก็

เดินหายเข้าไปในห้องนอนด้วยผีเท้าผ่าเบาโดยไม่พูดอะไรอีก

อะพาร์ตเมนต์ของเราไม่ใหญ่โตอะไร ห้องครัวกับห้องนั่งเล่นอยู่ติดกัน พอเลี้ยวไปตรงหัวมุมก็จะเจอกับโถงทางเดินสั้นๆ และห้องน้ำที่เราใช้ร่วมกัน ถัดไปคือห้องนอนสองห้อง พื้นที่รวมทั้งหมดแค่ 700 ตารางฟุต ไม่ว่าจะทำอะไรก็ได้ยินกันหมด ไม่ว่าจะเสียงกระซิบ เสียงเดิน เสียงพื้นลื่น เสียงชักโครก

ฉันรอนจนแน่ใจว่าประตูห้องนอนออมมาปิดสนิทแล้ว จึงค่อยลุกขึ้นหยิบจานปลาที่กินไปเพียงครึ่งหนึ่งขึ้นมา มันนอนแน่นิ่ง เบ้าตากลวงโบ้ยังอุ่นๆ อยู่ด้วยซ้ำ

“เธอจะไม่กินแล้วแน่ะ” ฉันทามจีฮยอน เธอเอียงคอหรีตามองมาที่ฉัน

“ไม่กินหรอกค่ะ”

ฉันเดินไปที่ถังขยะ กวาดเศษอาหารที่เหลือออกจากจาน เสียงซี่ส้อมครูดจานเซรามิกแสบแก้วหู ซากปลาหล่นลงไปบนกากกาแฟและเปลือกหัวหอม มันมองกลับมาด้วยสายตาราวกับจะกล่าวหาว่าฉันเป็นคนผิด ถ้าจีฮยอนไม่อยู่ตรงนั้น ฉันคงบอกมันไปแล้วว่า “ไม่ใช่ความผิดของฉันนะ”

จนกระทั่งฝ่าถังขยะปิดลงนั่นแหละ ฉันจึงรู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง

2.

บอกตามตรง ฉันไม่เคยรู้ว่าคนเรากินลูกตาปลากันด้วยซ้ำจนกระทั่งเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ตอนที่ได้เห็นเป็นครั้งแรก ฉันก็มั่นใจขึ้นมาว่าการที่พ่อทิ้งพวกเราไปนั้นแหละ เป็นต้นเหตุให้แม่สติแตก

ตอนนั้นคือไม่กี่วันหลังจากที่อ๊าบ่าออกจากบ้านไปแล้ว ออมม่าเสียใจอย่างหนัก เธอร้องไห้ตลอดคืน ถึงแม้จะพยายามเก็บอาการไม่ให้ฉันกับจิชยอนรู้ แต่ใครเห็นก็ดูออก ในตอนเช้าดวงตาของแม่บวมแดง ปลายจมูกถลอกซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้นคือ เราได้ยินทุกอย่าง ทั้งเสียงสระอันเบาๆ กับเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดดังลอดผ่านผนังบางๆ เข้ามาในห้องนอนที่ฉันกับจิชยอนอยู่บนเตียงเดียวกัน เรานอนไม่หลับ ต่างมองหน้ากันอยู่เงิบๆ

จิชยอนเป็นคนพูดขึ้นก่อน เสียงที่เบาจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์กระซิบถามฉันว่า “เราควรพูดอะไรไหม”

“อย่าเลย” ฉันพึมพำตอบ “พี่ไม่อยากให้แม่รู้สักอาย”

เอาจริงๆ คือฉันกลัว จิชยอนอยากให้ฉันออกหน้าตามที่คนเป็นพี่สาวควรจะทำ ซึ่งก็ถูกของเธอ แต่แค่คิดว่าจะต้องเดินเข้าไปเห็นแม่ฟูพูนหน้าอยู่กับหมอนฉันก็พะอืดพะอมจนแทบทนไม่ไหว ฉันแค่อยากนอนให้หลับ ไม่ต้องสนใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้น แต่พอหลับตาที่ไร เสียงร้องไห้ของแม่กลับดังขึ้นเรื่อยๆ ราวกับมันเข้ามาแทรกอยู่ในทุกอณูของห้องจนแทบไม่เหลือพื้นที่ให้หายใจอีก

จิชยอนสะกิดฉันด้วยข้อศอก “มีอะไร” ฉันถาม

“อ๊าบ่าจะกลับมาใช่ไหมพี่” จิชยอนกระซิบ “พ่อคงไม่ทิ้งเราไว้แบบนี้หรอก”

ฉันหลุบตาลมองผ้าห่ม

“หนูรู้ว่าพ่อไม่ทำอะไรแย่ๆ แบบนั้นแน่” จีฮยอนพูดต่อ “พี่ก็คิดอย่างนั้นใช่หรือเปล่า”

ตอนนั้นฉันรู้ความจริงอยู่แล้ว ความจริงที่ว่าพ่อของเราจะไม่กลับมาอีก แต่ถึงจะอยู่ในความมืด ฉันก็มองเห็นสีหน้าของน้องสาวและหน้าผากที่ย่นอยู่ด้วยความกังวลของเธอได้ดี มันบีบหัวใจจนฉันต้องโกหกออกไปหน้าด้านๆ

“พ่อต้องกลับมาแน่”

จีฮยอนพลิกตัวตะแคงมาทางฉัน ขบริมฝีปากกลางของตัวเอง “ทำไมพี่ถึงได้มั่นใจขนาดนั้น”

“พี่รู้ก็แล้วกันนี่”

ดูเหมือนจีฮยอนจะเบาใจลงบ้าง เธอนอนขดตัวเหมือนกิ้งก่ามอยู่ข้างฉัน ปลายเท้าห้อยลงจากขอบเตียง ฉันลูบผมนุ่มสีเข้มของน้องไปเรื่อยๆ จนเธอผล็อยหลับ ฉันมองดูทรวงอกขยับขึ้นลงตามจังหวะการหายใจของเธอ จีฮยอนดูสงบและผ่อนคลายมากจนฉันแทบลืมรู้สึกผิดขนาดอ้อมมาเงียบเสียงไปนานแล้ว ฉันก็ยังคงลืมหูลงฟังเสียงจีฮยอนกรนเบาๆ อยู่ข้างตัว และก็เป็นตอนนั้นเองที่ความรู้สึกเลวร้ายของเรื่องทั้งหมดนี้ไหลย้อนกลับมาสู่หัวใจฉันอีกครั้ง

ค่าวันต่อมา แม่ทำอาหารแบบจัดเต็มจนเราประหลาดใจ เมื่อนึกไปว่าในเช้าวันนั้นเธอยังดูเอื่อยเฉื่อยและเคร่งขมวดอยู่เลย แม่กลับจากที่ทำงานเร็วกว่าปกติ เดินข้ามตัวจีฮยอนและกองการบ้านบนพื้น แล้วใช้เวลาตลอดบ่ายวันนั้นทำอาหารอย่างไม่รู้เหนื่อย เหนือไหล่ย้อยจากหน้าผาก

เธอปาดมันออกก่อนจะตะโกนเรียกพวกเราเสียงแหลม “ข้าวเย็นเสร็จแล้วจ้า!”

ทั้งอะพาร์ตเมนต์ลอยกรุ่นด้วยควันจางๆ ฉันได้ยินเสียงแม่เดินไปมาระหว่างห้องครัวกับห้องนั่งเล่น แต่ก็ยังอดแปลกใจไม่ได้เมื่อเห็นว่าโต๊ะกินข้าวสี่เหลี่ยมเล็กๆ ของเรานั้นอัดแน่นไปด้วยอาหาร กลางโต๊ะมีหม้อหินใบใหญ่ใส่ซี่โครงวัวตุ๋นซึ่งเป็นเมนูโปรดของพ่อ ช่างๆ กันคือปลาทอดทั้งตัว กระดาษทิชชูที่วางรองอยู่เปื้อนน้ำมันเป็นปื้น ฉันเห็นเต้าหู้อ่อนหมักซีอิ๊วและไข่ตุ๋นนุ่มแดงที่มีต้นหอมโรยหน้า ซึ่งสันตูดกติกทุกครั้งเมื่อมีใครแตะโดนโต๊ะเข้า แล้วยังมีเครื่องเคียงหลากสีสันที่ทำเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผักปวยเล้งต้มสีเขียวเข้มข้นน้ำมันงา ถั่วงอกปรุงรสกับหัวเหลืองจี๋วของ มัน และผักกูดฝรั่งที่ผัดกับกระเทียมจนเป็นสีน้ำตาลนากิน ออมมายิ่งทำกิมจิเองสดๆ ด้วยกะหล่ำปลีขาวกรอบและพริกโคชูการูปนสีแดงสด บนโต๊ะแทบจะไม่เหลือแม่แต่ที่ให้วางข้อศอก ฉันแอบคิดว่าโต๊ะตัวนี้คงยุบลงไปด้วยน้ำหนักอาหารมือเย็นของเราบ้างแหละ

อาหารทั้งหมดนี้มากเกินไปสำหรับพวกเราแค่สามคน แต่ก็เข้าใจได้ทันทีเมื่อเห็นจานและช้อนส้อมถูกจัดไว้ตรงตำแหน่งที่อับป่าเคยนั่ง ฉันกับจิชยอนนั่งลงตรงที่ประจำของเราท่ามกลางจานซามที่รายล้อมแล้วจึงเริ่มกิน ส่วนแม่นั่งอยู่บนขอบเก้าอี้ ช้อนห้อยคาอยู่ระหว่างนิ้ว สายตาจับจ้องไปที่ประตูหน้าต่างกับว่าอับป่าจะเปิดเข้ามาได้ทุกขณะ

จิชยอนยักคิ้วให้ฉันพรางพยักพยิตไปทางร่างที่เคียดเกร็งของออมมา ฉันกระแอม “ออมมาอุตส่าห์เตรียมอาหารตั้งนาน อย่างน้อยก็ควรจะกินสักคำเถอะคะ”

ออมมาลังเลอยู่สักพัก ก่อนจะหยิบเนื้อชิ้นหนึ่งมาฉีกวางบนข้าว

แล้วเริ่มตักอาหารควั่นลุยเข้าปาก ตอนนั้นเองที่เราได้ยินเสียงกรังกริ่งเบาๆ ของพวงกุญแจดังมาจากโถงทางเดินนอกห้อง ออมม่าลุกขึ้นพรวดแล้ววิ่งไปที่ประตู ฉันทก้นล้มหายใจ มองดูเธอยืนอยู่ตรงนั้น มือค้างเติ่งอยู่ที่ลูกบิด พวกเรารอให้มันหมุน แต่สิ่งที่ได้ยินกลับเป็นเสียงของใครสักคนดังแหลมขึ้นมาว่า

“ขอโทษครับ ผิดห้อง!”

คุณลุงเพื่อนบ้านของเรานั้นเอง แกเป็นชายสูงวัยบ๊ายๆ เป๋อๆ แกมยังขี้ลืม ผู้ซึ่งพยายามจะเปิดประตูห้องเราอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง ออมม่าทรุดลงกับพื้น มือปิดหน้า เสียงสะอื้นเล็ดลอดออกจากปากราวจะขาดใจ จีฮยอนกับฉันทรีบวิ่งเข้าไปหา พอฉันทแตะไหล่แม่เบาๆ เธอก็สะบัดออกหันหน้ามาทางฉันท แล้วฉันทก็เห็นว่ามาสเตอร์ที่แม่บรรจงมัดไว้ไหลเลอะลงมาอาบแก้ม

ฉันทกับจีฮยอนช่วยกันพุงพาออมม่ากลับไปนั่งที่โต๊ะ เธอคู่อ่อนแรงเหมือนดอกไม้ขาดน้ำ ผมเป็นกระเซิง เธอเงยหน้าขึ้นมองจีฮยอนก่อน แล้วจึงมองฉันท จากนั้นก็ระเบิดหัวเราะออกมาเป็นเสียงแหบห้าวและน่ากลัว

“พวกหนูคิดว่าแม่เป็นคนโชคร้ายหรือเปล่า” ออมม่าถาม

“ไม่หรอกค่ะ” จีฮยอนตอบเบาๆ เธอกำลังหวาดกลัว มือกำขอบโต๊ะแน่นจนข้อมือซีด “ทำไมเธอคะ”

ออมม่ายกไหล่ แล้วชี้นิ้วไปที่กองปลาบโน้ต “ลูกตาปลานะนำโชคนะ ถ้าแม่กินเข้าไป พ่อของลูกอาจจะกลับมาก็ได้”

ก่อนที่ฉันทจะทันพูดอะไร ออมม่าก็ควักเอาลูกตาออกจากหัวของมันทันที ทั้งที่วุ้นเมือกๆ ยังติดอยู่พร้อมกับเศษเนื้อและหนังปลาบางส่วน เธอโยนมันเข้าปากแล้วเริ่มเคี้ยวโดยไม่ลังเลเลยสักนิด ฉันทกับจีฮยอนร้องเสียงหลงพร้อมกัน

“คายออกมา!”

พวกเราถึงกับช็อก แต่แม่กลับกลืนมันลงไปเต็มคำจนเห็นลำคอขยับเป็นคลื่น ก่อนจะพลิกปลาไปอีกด้านโดยไม่สนว่าพวกเราสองพี่น้องกำลังชยะแฉงงสุดขีด “ดูสิ! ยังมีอีกข้างหนึ่ง ใครอยากลองบ้าง”

ก่อนแต่้าหู้โยกคลอนเหมือนจะถล่มลงมาขณะที่ฉันกับจีฮยอนถอยกรูดออกจากโต๊ะ แก้วของจีฮยอนล้มหงายหลังกระแทกพื้นเสียงดังโครม

และเป็นครั้งแรกในคำวันนั้นที่แม่หัวเราะออกมาจากใจจริง “แม่จะไม่บังคับให้พวกหนูกินหรอก” เธอว่าพลางยิ้มทั้งน้ำตา “ดีเสียอีกที่ไม่มีใครอยากกิน เพราะอะไรที่นำโชคได้ตอนนี้ แม่ขอเถอะนะ”

3.

ความจริงก็คือ อับบ๊าที่งเราไปเพราะเจอผู้หญิงคนใหม่ ฉันทรู้เพราะได้ยิน
เรื่องนี้ออกจากปากอับบ๊าเองกับหู

ตอนนั้นเป็นต้นเดือนกรกฎาคม วันชาติเพิ่งผ่านพ้นไปได้ไม่นาน
แต่ผู้คนยังจุดดอกไม้ไฟกันทั่วเมือง ฉันทสะดุ้งตื่นเพราะเสียงระเบิดดังปัง
แล้วก็ลืมตาขึ้นทันทีเห็นสะเก็ดไฟพุ่งกระจายอยู่นอกหน้าต่าง ควันลอย
คลุ้งอ้อยอิ่งในอากาศ ฉันทครางเบาๆ ก่อนดึงตัวออกจากผ้าห่ม แล้วยก
แขนของจีซียอนที่พาดอยู่บนอกออก ห้องนอนร้อนอบอ้าว และยิ่งร้อน
กว่าเดิมเพราะไออุ่นจากร่างของน้องสาวที่อยู่ใกล้เกินไปหน่อย ไม่รู้ว่า
ทำไมเสียงดังขนาดนั้นถึงไม่ปลุกให้เธอตื่น ฉันทได้ยินเสียงคนถกเถียงกัน
อยู่ข้างนอก เดว่าเพื่อนบ้านคงทะเลาะกันอีกแล้ว ฉันทยกมือขึ้นลูบหน้า
แล้วเงี่ยหูฟัง

แล้วตอนนั้นเอง ฉันทก็ตระหนักได้ว่าเสียงไม่ได้มาจากข้างนอก แต่
เป็นเสียงจากห้องนอนของพ่อแม่ที่อยู่ติดกัน ตอนนั้นเลยเที่ยงคืนแล้ว แต่
ก็ไม่แปลกอะไรที่ทั้งคู่ยังตื่นอยู่เพราะปกติพ่อแม่เป็นคนนอนตึก ที่แปลกคือ
น้ำเสียงของแม่ ซึ่งฉันทฟังไม่ออกว่าพูดอะไร แต่ก็รู้ได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ
ไม่น้อย

ออมมาเป็นคนง่าย ๆ ยอมคน และไม่เคยกล้าขึ้นเสียงกับพ่อของฉันท
เลย ในบ้านของเรา พ่อเปรียบเสมือนทั้งพระราชอาและพระเจ้า คำพูดของ
พ่อคือกฎหมาย พวกเราที่เหลือเป็นแค่เบี้ยหมากที่ต้องทำตามคำสั่งโดย
ไม่มีข้อโต้แย้ง

ฉันทตื่นเต็มตาแล้วแบบหูซิดมึงทั้งที ฉันทได้ยินชัดเจนทุกถ้อยคำ

ทั้งน้ำเสียงที่มึนแวมและกั๊กกร่อนของพ่อ กับเสียงของแม่ที่เหมือนจมน้ำอยู่ตลอดเวลา เหมือนโดนใครกดหัวไว้ไม่ให้เงยขึ้นมาได้ แม่กำลังร้องให้

“ทำไมล่ะ” เสียงออมมาถาม “ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคุณถึงอยากไป คุณไม่แคร์ฉันแล้วหรือ ไม่แคร์ลูกๆ แล้วหรือไง”

“ฉันต้องแคร์ลูกๆ ของฉันอยู่แล้ว” อับป้าสวนเสียงแข็ง “อย่าเอาชีวิตกับจีสยอนมาเกี่ยว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับลูกสักหน่อย”

“แล้วมันเพราะอะไรกันล่ะ เป็นเพราะฉันจริงๆ ใช่ไหม ยอโบ¹ ขอร้องล่ะ ให้ฉันได้มีโอกาสปรับปรุงตัวเถอะ คุณพูดถูกทุกอย่าง หลังๆ นี้ฉันเป็นเมียที่ไม่ดีเอาเสียเลย ฉันเข้าใจแล้ว ฉันปรับปรุงตัวได้นะ ฉันจะปรับปรุงตัว”

ได้ยินพ่อกับแม่คุยกันแล้ว ความรู้สึกจุกในอกก็ยิ่งขมวดแน่นขึ้น จนฉันต้องถอยออกห่างจากผนังเพราะไม่อยากฟังอีกต่อไป แต่อีกใจหนึ่งก็ว่าน่าจะอยากรู้คำตอบของอับป้า อยากรู้ว่าพ่อจะตอบแม่ยังไง จะพูดอะไรอีก ฉันกลืนหายใจรอฟัง

เสียงของพ่อเบามากจนฉันต้องเงยหูฟังเต็มที่ “ฉันอยู่ไม่ได้” พ่อพูด “ฉันเจอคนอื่นแล้ว”

หลังจากเงยไปครู่หนึ่ง ก็มีเสียงที่น่าขนลุกดังขึ้น มันเริ่มอย่างช้าๆ แต่ค่อยๆ ทวีความดังและแผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ จนกลบเสียงอื่นทุกอย่างในอะพาร์ตเมนต์ ฉันเอามือปิดหูไว้ ไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น

แม่กำลังหวีดร้อง ความเจ็บปวดในเสียงนั้นบาดลึกจนขนที่ต้นคอฉันลุกชัน ฉันหันไปมองจีสยอน แน่ใจว่าเธอต้องตื่นแน่ๆ แต่เปลือกตา

¹ เป็นคำที่สามิภรรยาใช้เรียกอีกฝ่าย มีความหมายคล้ายคำว่า “ที่รัก” – ผู้แปล

ของเธอยังคงปิดสนิท ฉันคลานกลับเข้าไปใต้ผ้าห่มข้างๆ น້อง ผิวหนึ่ง ร้อนผ่าวและแสบซ่ากราวกับโดนเข็มทิ่มแทง

ฉันไม่อยากจะยินอะไรอีกแล้ว ไม่อยากรับรู้อะไรทั้งนั้น สิ่งเดียวที่ต้องการตอนนี้คือหลับไปเลยจะได้ลืมทุกอย่าง แต่ตลอดทั้งคืนนั้น เสียงสะอื้นของแม่ก็ยังคงดำเนินต่อไป สงสัยเหลือเกินว่าพ่อทนนอนอยู่ข้างแม่แบบนั้นได้อย่างไร แม้ฉันจะพยายามกอดหมอนทับหัวไว้เพื่อกลบเสียง แต่ก็ยังได้ยินชัดเจนเหมือนอยู่ในห้องเดียวกัน

4.

ผ่านไปสองเดือนนับจากคืนนั้น ออมม่าก็ยังคงเฝ้ารอ เธอจะเดินวนอยู่ตรงทางเข้าอะพาร์ตเมนต์ของเราทั้งวันทั้งคืนเหมือนนิมิตที่คอยสิงอยู่แถวชั้นวางรองเท้าและตู้เก็บของข้างประตู ตู้ที่เต็มไปด้วยเสื้อโค้ตเก่าๆ ร่มหักๆ และของตกแต่งคริสต์มาสที่ไม่ได้หยิบใช้มาหลายปีแล้ว เธอจะแกล้งทำเป็นว่าต้องจัดระเบียบข้าวของพวกนั้นใหม่ทุกวัน แต่ฉันรู้ดีว่าไม่ใช่ แม่กำลังเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้าหนักๆ เป็นเอกลักษณ์ของพ่อ หวังลึกๆ ว่าพ่อจะเปลี่ยนใจแล้วกลับมา เวลาเห็นแม่เป็นแบบนี้ คำพูดมันก็ติดอยู่ที่ปลายลิ้น ฉันอยากบอกแม่เหลือเกินว่า “อย่ารอเลย” หรือ “ไม่มีประโยชน์หรอก” แต่ก็รู้ว่ามันคงสูญเปล่า ยิ่งไงแม่ก็ไม่ฟังฉันอยู่ดี

ออมม่าเป็นคนที่คุ้นเคยกับการรอคอย อันที่จริง ทั้งชีวิตของเธออาจใช้เวลาไปกับการรอคอยมากกว่าสิ่งใด

ในช่วงทศวรรษ 1970 ตอนที่แม่ยังเด็ก เกาหลีอยู่ในภาวะยากจน ผู้คนส่วนใหญ่อยู่กันอย่างอดอยาก ยิ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในกรุงโซลที่แม่อาศัยอยู่ยิ่งเลวร้าย บ้านของแม่มีด้วยกันเจ็ดคน ทั้งครอบครัวและเพื่อนบ้านต่างอยู่ในสภาพใกล้อดตายเต็มที ออมม่ากับพี่น้องมีเสื้อผ้าขาดๆ แคนละสองชุด กินข้าวแค่วันละมื้อ และแต่ละมื้อไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าข้าวต้มใสๆ ที่มีแต่น้ำ

พอกับแม่ของออมม่าต้องเผชิญกับทางเลือกที่ยากลำบาก ทั้งเจ็ดชีวิตต้องการเสื้อผ้าที่อุ่นกว่านี้สำหรับฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึง ซึ่งว่ากันว่า จะเลวร้ายกว่าปีที่ผ่านมา ทุกคนยังต้องการข่าวสาร แบ่งสาลี เกลือ และหยูกยาต่างๆ ด้วย เพราะลูกๆ มักป่วยจากการขาดสารอาหารอยู่บ่อย

ครั้ง แต่การหางานเป็นเรื่องยากในภาวะเช่นนี้ ไม่มีใครมีรายได้เลย

เมื่อลูกสาวของบ้านข้างๆ เสียชีวิตขณะนอนหลับ ร่างของเธอไม่ต่างจากซากกระดูกผอมแห้ง พอได้ยินข่าวนี้ ตากับยายของฉันทก็ถึงกับสั่นสะท้าน หลังจากไปร่วมงานศพและเห็นสภาพเสื้อผ้าที่ห้อยจากร่างหนังหุ้มกระดูก พวกท่านก็สรุปได้ว่าต้องออกไปเสี่ยงหาที่ทำกินเอาตาบหน้า ไม่เหลือทางเลือกอื่นแล้ว

กลางดึกคืนนั้น ตากับยายปลุกฮาจุนผู้เป็นลูกชายคนโตของบ้านขึ้นมา ลุงของฉันทยังงัวเงียอยู่เลยตอนที่พวกท่านยัดเงินใส่มือเขาและกระซิบสิ่งอะไรมากมายข้างหู ก่อนที่ลุงจะทันตั้งสติได้ ตากับยายก็เดินออกประตูหายไปใ้อากาศหนาวจัดของฤดูใบไม้ร่วง ไม่มีใครในบ้านทันได้เห็นตอนที่พวกท่านจากไป

เงินหมดในเวลาไม่ถึงเดือน มันถูกใช้ไปกับของไร้สาระอย่างลูกกวาดกับนิตยสาร ข่าวสารที่พอจะเหลืออยู่บ้างก็หมดลงในที่สุด พวกเด็กๆ ต่างหิวโหย การที่ทุกคนไม่รู้จะดูแลตัวเองอย่างไรก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก ฮาจุนเองก็เพิ่งอายุแค่สิบสี่เท่านั้น

ฤดูหนาวปีนั้นเลวร้ายอย่างที่ผู้เชี่ยวชาญคาดการณ์ไว้ กรุงโซลและพื้นที่โดยรอบถูกถล่มด้วยหิมะน้ำแข็งและหิมะ บ้านสังกะสีของพวกเขาไม่มีฉนวนกันความเย็น พวกเด็กๆ ล้มป่วย ตั้วร้อน ไข้ขึ้นสูง แขนเสื้อแข็งกรอบเป็นคราบจากน้ำมูกสีเหลืองที่แห้งกรัง ฮาจุนมีอาการไอหนักจนปอดระบม

พอหิมะรอบสองตกลงมาหนักและเปียกชื้นกว่าเดิม ฮาจุนก็ตัดสินใจว่าเขากับน้องๆ ควรเดินตามรอยพ่อแม่ออกไปหางานทำ ในใจลึกๆ เขาเชื่อว่าทุกคนถูกทิ้งแล้ว และจะไม่มีใครกลับมาหาพวกเขาอีก

พี่น้องคนอื่นๆ ก็เห็นด้วย มีแต่แม่ของฉันเท่านั้นที่ไม่ยอมไป ฮาจุนพยายามยึดอยู่กับเธอถึงที่สุด จนถึงกับต้องดึงผมลากเธอออกมาจากบ้าน แต่แม่ก็ทิ้งก๊อกรัดร็องจนลู่ต้องปล่อยมือ

วันที่ทุกคนกำลังจะออกเดินทาง ฮาจุนร้องไห้ไม่หยุด เขารู้ดีว่าการทิ้งน้องสาวไว้ข้างหลังหมายถึงอะไร แม้ว่าเธอจะยังเด็กและอ่อนเตี้ยสะเก็นกว่าจะเข้าใจก็ตาม เขาหันกลับไปเรียกแม่แทบจะในทุกก้าวที่เดินห่างจากตัวบ้าน “เธอแน่ใจนะ ยังทันนะ มากับพี่เถอะ!”

“หนูแน่ใจ”

ฮาจุนเดินไปอีกก้าว “แน่ใจนะ แนใจเต็มร้อยเลยหรือเปล่า”

“แน่ใจเต็มร้อย!”

หลายเดือนผ่านไป เพื่อให้มีชีวิตรอด แม่ต้องยอมกินหิมะและเปลือกไม้ นานๆ ครั้งจึงจะได้กินกระต่ายหรือหนูที่จับมาเพราะหมดสิ้นหนทางจริงๆ ส่วนใหญ่แม่จะซ่อนตัวอยู่ในบ้าน หนาวสั่นตลอดวัน พอถึงฤดูใบไม้ผลิ แม่ก็เริ่มเจอหัวหอมป่า กระเทียม พืชสมุนไพร และมินารี² ที่พอจะเอามาต้มเป็นซุปใสๆ ไร้รสชาติได้ พอเข้าสู่ฤดูร้อน แม่ก็จะเก็บจ๊กจันจากบนต้นไม้ และเห็ดจากป่ามากิน

ช่างเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ที่เธอรอดมาได้ แต่ก็โช้วว่าทุกอย่างจะเหมือนเดิม ตอนตากับยายกลับมาในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง สภาพของแม่ก็แทบไม่เหลือชิ้นดี เธอซูบผอมเหลือแต่กระดูก ร่างกายเล็กจ้อยไม่ต่างจากเด็กที่อายุเพียงครึ่งเดียวของเธอ

ตากับยายตกใจที่พบออมมาอยู่คนเดียว เพราะในใจนี้กว่าเธอจะ

² พืชชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายขึ้นฉ่าย - ผู้แปล

ไม่รอดเสียแล้ว แม่แทบจะพูดไม่ได้ และดูจะไม่ค่อยเข้าใจด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นรอบตัว ในที่สุดพวกท่านก็ตามหาฮาจุนกับพี่น้องคนอื่นๆ เจอทุกคนกระจัดกระจายกันอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ พอฮาจุนเห็นแม่ เขาก็หน้าซีดเผือด ทูตลงกับพื้นตรงหน้าน้องสาว เขาเชื่อว่าแม่ตายไปแล้ว ตั้งแต่ฤดูหนาว และคิดว่าเด็กผู้หญิงร่างผอมซีดเหมือนศพที่อยู่ตรงหน้านี้คือวิญญาณของเธอที่กลับมาหลอกหลอนเขา

ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าออมมาจะเป็นอย่างไรกันนะ ถ้าเธอเลือกไปกับพี่น้องในวันนั้นแทนที่จะอยู่คนเดียว เธอจะกลายเป็นแบบเดียวกับที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ไหม เผื่อรอแต่ชายผู้ไม่ต้องการเธออีกต่อไปแล้ว

บางครั้งฉันก็รู้สึกว้าแม่ของฉันช่างแปลกและเข้าใจยากเหลือเกิน ตอนที่แม่เล่าชีวิตวัยเด็กให้ฉันฟังเป็นครั้งแรก ช่วงเวลาที่เธอตัดตัดสินใจอยู่คนเดียวในฤดูหนาวปีนั้น ฉันอยากเขย่าตัวแม่และตะโกนใส่ ในสายตาค้นแม่ช่างดูโง่เขลาและไร้เดียงสาจนแทบจะทนไม่ไหว

“ทำไมล่ะ” ฉันถามเสียงสั่น หลุดปากพูดสิ่งที่คิดไว้ในใจออกมา “แม่ไม่กลัวหรือว่าฮาราบอจิกับฮัลมอนีจะไม่กลับมาอีก”

“ไม่เลย แม่ไม่เคยสงสัยเลยแม้แต่วินาทีเดียว”

“ทำไมแม่ถึงมั่นใจขนาดนั้น”

“ก็ทั้งคู่เป็นพ่อแม่ของแม่นี่นา” เธอพูดเบาๆ “แม่รู้ว่าพวกท่านต้องกลับมาแน่”

ฉันอ้าปาก แทบจะยั้งความหิวเสียที่กำลังเอ่อขึ้นมาเหมือนน้ำย่อยไหลย้อนไม่ไหว ฉันอยากพูดอะไรแรงๆ อยากประทัดประทัน จิกกัดให้เจ็บ อยากให้แม่รู้สึกตัวสับสนเพราะความโง่เขลาของตัวเอง แต่ความรู้สึก

รุนแรงนั้นก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเศร้าแทน ฉันรู้สึกสงสารแม่
สงสารที่ทุกช่วงชีวิตของแม่ถูกกำหนดด้วยความทุกข์ สงสารที่แม่กระทั่ง
ตอนนี้ แม่ก็ยังคงเจ็บปวดอยู่

ดวงตาของเธอล่องลอย แม่กำลังคิดถึงเรื่องอื่น ไม่ได้ตระหนัก
เลยว่าได้ทำให้ฉันรู้สึกแยขนาดไหน แต่ฉันรู้ว่าเธอใจลอยไปที่ไหน และ
กำลังนึกถึงอะไร แม่กลับไปอยู่ในบ้านสังกะสีหลังนั้น หิมะปนลูกเห็บตก
กระหน่ำดังเปาะแปะ มันเป็นช่วงฤดูหนาว และแม่อยู่ตัวคนเดียว เสี่ยง
ร้องไห้ของแม่ปลิวหายไปกับสายลม

มีบางอย่างที่คนเราหนีไม่พ้น และจะไม่มีวันหนีพ้น บางทีนั้นอาจ
เป็นเหตุผลว่าทำไมจนถึงตอนนี้แม่ก็ยังติดอยู่ในอดีต ทั้งที่ทุกคนก้าวไป
ข้างหน้ากันหมดแล้ว

5.

“เมื่อคืนแม่เจอบทความที่น่าสนใจอยู่ชิ้นหนึ่ง” ออมมาพูด พลังเหลือบมอง พวกเราผ่านแว่นอ่านหนังสือตรงตาแม่ แม่นั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟา ปลายเท้าชี้ไปทางประตู จีฮยอนอาจไม่ได้สังเกตเห็นอาการปฏิกิริยาเล็กๆ นั้น แต่ฉันเห็น อย่างน้อยแม่ก็ไม่ได้แกล้งทำเป็นจัดตู้เก็บของหรือชั้นวางรองเท้า มาสักกระยะแล้ว ซึ่งฉันถือว่าเป็นพัฒนาการก้าวใหญ่มาก

มหาวิทยาลัยเพิ่งเปิดภาคเรียนได้ไม่กี่สัปดาห์ แต่ฉันก็มีการบ้าน กองพะเนินรออยู่แล้ว ฉันงยหน้าจากโต๊ะในครีวที่มีหนังสือเรียนวางอยู่ เต็มไปหมด เศษซียางลบกระจายเกลื่อน ฉันบัดซียางลบส่วนหนึ่งออกจากเสื้อสเวตเตอร์ที่สวมอยู่แล้วมองมันร่วงหล่นลงพื้น จีฮยอนนั่งกอดเข้าอยู่ข้างๆ พลังไถหน้าจอมือถือไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมายโดยไม่มีที่ทำว่าไต่ยีนสิ่งที่อมมาพูด

อมมากระแอมหนึ่งทีแล้วกล่าวด้วยเสียงดังขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย ว่า “บทความนี้นะจะเจอลึคน่าดูเลยนะ”

พักหลังมานี้ แม่มักพยายามชวนเราคุยเรื่องไร้สาระอยู่บ่อยๆ เธอจะหยิบยกเรื่องบ้าๆ บอๆ ขึ้นมาพูด เช่นทฤษฎีสมคบคิดที่อ่านมาจาก อินเทอร์เน็ต หรือข่าวที่คนสติดีๆ คงไม่ถือเป็นเรื่องจริงจัง เมื่อคืนก่อน แม่ยื่นกรรนาว่าการเดินทางไปดวงจันทร์เป็นเรื่องหลอกลวง พอฉันกับจีฮยอนเริ่มเถียงกลับ ท่าทางของแม่ก็เกือบดูเหมือนจะดีใจ แม่สุดท้ายจะเถียงกัน ยาวเกือบชั่วโมงจนจีฮยอนถึงกับร้องไห้ก็เถอะ ไม่รู้ว่าอมมาเหงาหรือเบื่อกันแน่ ฉันเองก็ไม่แน่ใจ ตอนนี้พวกเราเลยพยายามไม่ไหลไปตาม บทสนทนาของแม่ง่ายๆ

“ทำไมลูกสาวถึงเมินแม่ที่น่าสงสารคนนี้ลงหนอ”

“ไม่ได้เมินสักหน่อย” จิฮยอนตอบเสียงเรียบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา ด้วยซ้ำ

“เห็นชัดๆ ว่าพวกหนูเมิน”

“ก็แล้วแต่จะคิด”

ฉันพลิกหน้าหนังสือไปเรื่อยๆ อย่างใจลอย เทอมนี่ฉันลงเรียนวิชาปรัชญา 4: การวิเคราะห์เชิงปรัชญาต่อปัญหาคุณธรรมร่วมสมัย นี่ไม่ใช่วิชาที่ง่ายเลย เนื้อหาที่ซับซ้อนและเข้าใจยาก พอฉันเริ่มออกปากบ่นที่ไร จิฮยอนก็มักจะบอกว่าฉันเข้มงวดกับตัวเองเกินไปเสมอ

“ก็ได้” ออมม่าเสียงขุ่น “ถ้าพวกลูกไม่มีใครสนใจแม่ นั่นแม่จะคลานเข้าไปตายในรูให้รู้แล้วรื้อรอดไปเลย คงต้องรอให้แม่ตายก่อนลูกถึงจะสำนึกได้ว่าน่าจะทำดีกับแม่ให้มากกว่านี้”

น้ำเสียงแม่สั้น มีความสิ้นหวังแฝงอยู่เล็กๆ ออมม่าพูดรัวขึ้นเรื่อยๆ คำพูดไหลลื่นออกจากปากเป็นภาษาเกาหลีราวน้ำป่า ไม่หยุดเว้นวรรคให้เราทำความเข้าใจเหมือนเวลาปกติ จิฮยอนหรีตา เราสองคนรู้ว่าถ้ายังคงแก้งเมินเธอต่อไปแบบนี้ แม่ต้องน้ำตาแตกหรือไม่ก็ระเบิดอาการเกรี้ยวกราดเป็นแน่ ฉันถอนหายใจ วางดินสอลง แล้วถูรอยเปื้อนคราบดินสอที่ข้อมือออก “ว่าไงคะ หนูฟังอยู่”

ท่าทีของอมม่าสดใสขึ้นทันที ความหดหู่เมื่อครู่หายไปหมด เธอโน้มตัวมาข้างหน้า ประสานมือเข้าด้วยกัน โขฟาส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดอยู่ข้างใต้ตามการขยับตัว “บทความเขาเขียนถึงผู้หญิงที่ออกเดทกับผู้ชายหนึ่งร้อยคน” แม่เล่า “เป็นการทดลองว่าเดทกับผู้ชายแบบไหนห่วยที่สุด แบบไหนดีที่สุด”